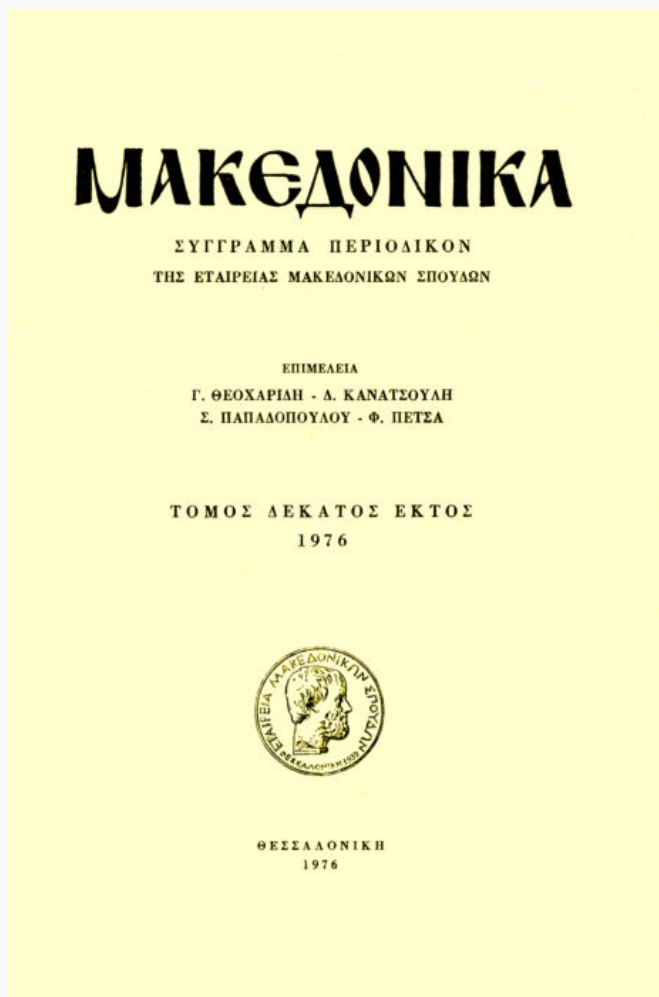

Μακεδονικά

Τόμ. 16, Αρ. 1 (1976)

Μιλτιάδη Ι. Παπαϊωάννου, Το γλωσσάριο των Γρεβενών

Χρήστος Τζιτζιλής

doi: [10.12681/makedonika.658](https://doi.org/10.12681/makedonika.658)

Copyright © 2014, Χρήστος Τζιτζιλής

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Τζιτζιλής Χ. (1976). Μιλτιάδη Ι. Παπαϊωάννου, Το γλωσσάριο των Γρεβενών. *Μακεδονικά*, 16(1), 407–409.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.658>

(χωρίς να χάσει μάλιστα τὸν ἐκλαϊκευτικὸ τῆς χαρακτῆρα), ἂν ὁ συγγραφέας ἦταν λιγότερο προσκολλημένος στὰ βιβλία τοῦ 'Αντ. Κεραμόπουλλου, Τί εἶναι οἱ Κουτσόβλαχοι, 'Αθήναι 1939, καὶ τοῦ Τηλ. Μ. Κατσουγιάννη, Περί τῶν Βλάχων τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν, Θεσσαλονίκη 1966 (Δημοσίευμα τῆς 'Εταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν). Σὰν φυσικὴ συνέπεια αὐτῆς τῆς προσκόλλησης εἶναι ἡ ἐλλιπὴς βιβλιογραφικὴ ἐνημέρωση τοῦ συγγραφέα κυρίως σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στὴ ρουμανικὴ βιβλιογραφία τὴν πέρα ἀπὸ τὸ 1940—ἂν ὅχι πλούσια, ἀρκετὰ ὅμως σημαντικὴ (πρβλ. Τ. Papahagi, Dicționarul dialectului aromân, general și etimologic, București 1963). 'Απὸ αὐτὴν τὴν ἄποψη ἡ παρούσα μελέτη νομίζουμε ὅτι ὑστερεῖ σημαντικά. 'Αναφέρουμε ἐδῶ γιὰ παράδειγμα τὸ ἀρκετὰ κατατοπιστικὸ καὶ πρόσφατο βιβλίον τοῦ Max Demeter, Peyfuss, Die Aromunische Frage—Ihre Entwicklung von den Ursprüngen bis zum Frieden von Bukarest (1913) und die Haltung Österreich—, Ungarns, Wien-Köln-Graz 1974, πού ἀσχολεῖται βέβαια εἰδικὰ μὲ τὴν τελευταία καὶ δραματικὴ φάση τοῦ Κουτσοβλάχικου προβλήματος. 'Εδῶ μάλιστα ὁ συγγραφέας θὰ μπορούσε νὰ συμβουλευτῇ τὰ μαχητικὰ ἄρθρα τοῦ Τάκη Οἰκονομάκη (ἐφημ. Θεσσαλία τοῦ Βόλου) πού εἶναι προσιτὰ στὸν ἐρευνητῇ, ἀφοῦ ὑπάρχει καὶ τὸ σχετικὸ ἀρχεῖο τῆς ἐφημερίδας στὸν Βόλο. Μερικοὶ τίτλοι κεφαλαίων καὶ ὑποκεφαλαίων θὰ μπορούσαν νὰ ἀπαλειφθοῦν καὶ τὰ κεφάλαια νὰ ἐνσωματωθοῦν σὲ ἄλλα εὐρύτερα, γιὰτὶ τὸ περιεχόμενό τους εἶναι ἀρκετὰ δυσανάλογο μὲ τὸν φιλόδοξο τίτλο πού τὸ προαναγγέλλει: πρβλ. ὑποκεφ. Οἱ Κουτσόβλαχοι ἀπὸ βιολογικῆς καὶ ἀνθρωπολογικῆς πλευρᾶς, θέμα πού ἐξετάζεται σὲ μιὰ (καὶ λιγότερη σελίδα (σ. 45)· παρόμοια καὶ στὴ σ. 68-69, ὅπου λιγότερο ἀπὸ μιὰ σελίδα γιὰ τὴ Δημογραφικὴ καὶ Κοινωνικὴ Σύσταση (ἐννοεῖ τῶν Κουτσοβλάχικων οἰκισμῶν). 'Ο συγγραφέας θὰ μπορούσε νὰ ἀπαλλαγεῖ ἐπίσης ἀπὸ μερικοὺς ἄσκοπους ρητορισμούς, πού στὴ σημερινὴ ἐποχὴ δὲν ἔχουν κανένα λόγο (πρβλ. τὴν Εἰσαγωγὴ, σ. 61, 76-77, 101 κλπ.)· θὰ μπορούσαν ἐπίσης νὰ ἀποφευχθοῦν καὶ ὀρισμένα λάθη—πού φαίνεται πάντως, πῶς δὲν εἶναι τυπογραφικά.

"Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο μέρος τῶν «Κουτσόβλαχων» τοῦ Κολτσίδα αὐτὸ ἀσχολεῖται μὲ τὴ «Λαογραφικὴ ἐξέταση τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς τῶν Κουτσόβλαχων». Μετὰ ἀπὸ μιὰν ἐνημερωτικὴν εἰσαγωγὴ γιὰ τοὺς διαφορὸς σύγχρονους πολιτιστικὸς κουτσοβλάχικους συλλόγους ὁ συγγραφέας ἐξετάζει τὰ τραγούδια τῶν Κουτσόβλαχων (κουτσοβλάχικα ἢ ἐλληνικά): ἐρωτικά, τοῦ γάμου, τῆς ξενιτιάς, μοιρολόγια, θρησκευτικὰ-λατρευτικὰ, ἱστορικά. Στὸ δεύτερο κεφάλαιο ἐξετάζει τὴν ἐθιμικὴ λαογραφία: ἔθιμα ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικία, ἔθιμα τοῦ γάμου (προξενιά, ἀρραβωνιάσματα, γάμος), ἔθιμα ἀπὸ τὶς κηδεῖες, προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες· σὲ ἰδιαίτερα ὑποκεφάλαια ἐξετάζονται ἡ λαϊκὴ θεραπευτικὴ, τὰ ξόρκια καὶ τὰ γιатросόφια (2), ἡ θρησκεία, οἱ ἐποχές, τὰ λατρευτικὰ καὶ θρησκευτικὰ ἔθιμα(3).

"'Αν ἐξαιρέσουμε ὀρισμένες περιπτώσεις προσκόλλησης σὲ γνωστὰ κείμενα στὸ δεύτερο μέρος, θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἔχουμε μιὰ πρωτότυπη κατάθεση, γιὰτὶ ὁ συγγραφέας, Κουτσόβλαχος ὁ ἴδιος, γράφει ἀπὸ «πρῶτο χέρι» (αὐτὰ πού εἶδε κι ἄκουσε) τὶς διαφορὲς ἐκδηλώσεις τοῦ βίου τῶν Κουτσόβλαχων καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄποψη νομίζουμε πῶς στὰ σημεία αὐτὰ ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ μιὰ πετυχημένη στιγμή τὸ βιβλίον.

"Ἰδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἵμου

ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Μιλιτιάδης Ι. Παπαϊωάννου, Τὸ γλωσσάριο τῶν Γρεβενῶν, ἔκδοσι Ε.Μ.Σ. (Μακεδονικὴ Βιβλιοθήκη ἀριθ. 48), Θεσσαλονίκη 1976, σ. 162.

Τὴ χρησιμότητα τῆς μελέτης τῶν γλωσσικῶν ἰδιωμάτων τῶν διαφορῶν περιοχῶν τῆς χώρας μας τὴν τονίζει ὁ συγγρ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς εἰσαγωγῆς του· κι ἡ παράθεσις τῶν λό-

γων, πού καθορίζουν αὐτὴ τὴ χρησιμότητα, δείχνει ὅτι συναισθάνεται βαθιὰ τὴν εὐθύνῃ καὶ τὴν ἀξία τῆς προσφορᾶς του.

Στὴ συνέχεια τῆς εἰσαγωγῆς ἐπισημαίνει τοὺς κινδύνους πού διατρέχει ἡ καθαρότητα τοῦ ιδιώματος τῶν Γρεβενῶν ἀπὸ τὴν ἰσοπεδωτικὴ ἐπίδραση τῆς κοινῆς, κινδύνους πού ὑπογραμμίζουν τὴν ἀνάγκη γιὰ μιὰ ἐγκαιρὴ μελέτη τοῦ ιδιώματος. Ὁ ἴδιος δὲν ἀρκετήκε στὴν, εὐκόλῃ ἄλλωστε, διάγνωση τῶν κινδύνων· προχώρησε στὴν ἀποθησαύριση τοῦ λεξιλογικοῦ πλούτου του, μὲ ἰδιαίτερη, ὅπως θὰ φανεῖ, ἐπιτυχία.

Τὰ κριτήρια, μὲ βάση τὰ ὁποῖα ἔκρινε ἂν μιὰ λέξη ἔχει θέσῃ ἢ ὄχι στὸ γλωσσάρι του, τὰ περιγράφει καθαρὰ στὴν εἰσαγωγὴ κι ὅπως φαίνεται ἀπ' τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα, κινήθηκε μὲ ἀξιοσημείωτὴ συνέπεια μέσα στὰ πλαίσια πού χάραξε.

Γενικότερα ἡ ἐργασία τοῦ κ. Παπαϊωάννου ἔχει τὶς ἀρετὲς ἐνὸς καλοῦ γλωσσarioύ. Σωστὴ καὶ ἀκριβὴς κατάταξη τῶν λημμάτων, ἀκρίβεια—μὲ λίγες ἐξαιρέσεις, πού θὰ ἀναφέρουμε παρακάτω—στὴ φωνητικὴ ἀπόδοση τῶν λέξεων, λιτότητα καὶ ἀκριβολογία στὴν ἐρμηνεία τῶν λημμάτων. Ἰδιαίτερα πρέπει νὰ τονιστεῖ ἡ πετυχημένη ἐπιλογὴ τῶν ιδιωματικῶν φράσεων, πού διασαφύουν τὰ λήμματα. Ὁ κ. Παπαϊωάννου ἀποφεύγει τὸ σφάλμα ἀρκετῶν συλλογῶν, στοὺς ὁποίους ὁ σημασιολογικὸς φορτισμὸς τῶν λημμάτων ἐξατιμίζεται μέσα σὲ ἀταίριαστες καὶ πλαστὲς φράσεις. Στὸ «Γλωσσάριο τῶν Γρεβενῶν» οἱ διασαφητικὲς φράσεις παίζουν ρόλο λειτουργικὸ καὶ δὲν εἶναι οὔτε διακοσμητικὰ στοιχεῖα οὔτε παραγεμίσματα, πού βρέθηκαν ἐκεῖ, γιατί ἔτσι συμβουλεύουν «αἱ ὁδηγίαι πρὸς συλλογὴν δημώδους γλωσσικοῦ υλικοῦ». Ὁ συγγρ. ἀποδίδει μὲ πιστότητα καὶ ἀκρίβεια ὅλους τοὺς συντακτικοὺς καὶ μορφολογικοὺς τύπους, χωρὶς νὰ συγκεντρώνει τὴν ἀποκλειστικὴ του φροντίδα στὸ λήμμα καὶ κυρίως χωρὶς νὰ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ γνησιότητα καὶ τὴν ὀρθότητα τῶν ἄλλων στοιχείων τῆς πρότασης. Αὐτὸ εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικὸ, γιατί, ὅταν κυρίως λείπει ἡ γραμματικὴ, οἱ ιδιωματικὲς προτάσεις μποροῦν νὰ γίνουν ἀναντικατάστατὴ πηγὴ φωνητικῶν, μορφολογικῶν καὶ συντακτικῶν παρατηρήσεων καὶ γιατί μέσα ἀπ' αὐτὲς ἀναβρῶνται σφριγηλὰ τὸ ὄφρος τοῦ ιδιώματος.

Στὶς τεχνικὲς ἀρετὲς τοῦ βιβλίου μποροῦμε νὰ κατατάξουμε τὶς παραπομπὲς στὸ Ἱστορικὸ Λεξικὸ τῆς Ἀκαδημίας· γιὰ τὸ ὅτι σταματοῦν ἀπότομα στὶς ἀρχὲς τοῦ γ, καμιά δὲν ἔχει εὐθύνῃ ὁ συγγραφέας.

Τὸ βιβλίο ἔχει—κι εἶναι φυσικὸ, ἂν λογαριάσουμε τὶς συνθήκες κάτω ἀπ' τὶς ὁποῖες γράφτηκε καὶ τὴ φύση τῆς ἐργασίας—καὶ μερικὲς ἀτέλειες.

Καὶ πρῶτα πρῶτα ὁ τίτλος. Ἐνῶ τὸ βιβλίο ἐπιγράφεται «τὸ Γλωσσάριο τῶν Γρεβενῶν», ὁ συγγρ. δηλώνει στὴν εἰσαγωγὴ ὅτι ἀφορᾷ τὸ δυτικὸ τμήμα τῆς περιοχῆς Γρεβενῶν. Πιο συγκεκριμένα, γράφει ὅτι τὸ γλωσσάρι στηρίχτηκε στὸ ἴδιωμα τῶν χωριῶν του, τοῦ Ἐλατοῦ Γρεβενῶν, ἀλλὰ ἀφορᾷ μιὰ εὐρύτερη περιοχὴ, ὅπου, ὅπως ὑποστηρίζει, μιλιέται «τὸ ἴδιο σχεδὸν γλωσσικὸ ἴδιωμα». Παρόμοιες κρίσεις θὰ ἦταν καλὸ νὰ ἀποφεύγονται, ὅταν δὲ στηρίζονται σὲ συστηματικὴ προσωπικὴ ἐπιτόπια ἐρευνα τοῦ συλλογῆα. Ἐτσι, θὰ ἦταν ἴσως καλότερο νὰ γινόταν λόγος γιὰ γλωσσάρι τοῦ Ἐλατοῦ Γρεβενῶν.

Γιὰ τὸ γλωσσάρι μποροῦν νὰ γίνουν οἱ παρακάτω παρατηρήσεις:

Σὲ ἀρκετὲς λέξεις δὲν ὑπάρχει συμφωνία ἀνάμεσα στὴ φωνητικὴ ἀξία τῶν συμβόλων, ὅπως καθορίζεται στὴν εἰσαγωγὴ, καὶ στὴν προφορὰ τους. Ἐνῶ λοιπὸν δηλώνει ὅτι τὰ ν, λ μὲ ἡμίτοξο συμβολίζουν τὰ οὐρανικά ν, λ, καὶ τὰ σ, ψ, ξ μὲ ἡμίτοξο τὰ παχιά σ, ψ, ξ, γράφει *ἀνῶν'*, *δ'κὲλ'*, *πὼρω'* χωρὶς ἡμίτοξο στὰ τελικά ν, λ καὶ ψ ἀντιστοίχως.

Ἀρκετὰ ὁμώνυμα τὰ βάζει στὸ ἴδιο λήμμα, ἐνῶ ξέρουμε ὅτι πρόκειται γιὰ λέξεις μὲ διαφορετικὴ προέλευση καὶ σημασία. Ἐτσι ἔχουμε στὸ ἴδιο λήμμα τὶς λέξεις *κάμα* ἢ *καμάκι* (Ν. Ἀνδρ., Ε.Λ.) καὶ *κάμα* (δὲ βάζει ἄρθρο) <μεσν. *κόμαν* <ἀρχ. *καῦμα* <καῖω (Ν. Ἀνδρ., Ε.Λ.), *διπτέρ'* τὸ <τουρκ. *defter* καὶ *διπτέρ'* τὸ <δευτέρι, τό, *ρόγα* ἢ <μεσν. *ρόγα* (Ν. Ἀνδρ., Ε.Λ.) καὶ *ῥόγα* ἢ <βῶξ (Ν. Ἀνδρ., Ε.Λ.) κ.ά.

Μερικὲς λέξεις γράφονται λάθος, με ἀποτέλεσμα νὰ μὴ φαίνεται καθαρὰ ἡ προέλευσή τους· ἔτσι γράφει δ'μίν' ἀντὶ δ'μῆν' <διμήνι, ἴμουρου ἀντὶ ἡμουρου> γήμορο, καὶ ἄλλα.

Ὁ συγγρ. σωστά ἀποφεύγει τὴν ἐτυμολόγησιν τῶν λέξεων, ἐνῶ σὲ μερικὲς ἀπλῶς δηλώνει ὅτι εἶναι τουρκικὲς. Ὅταν ὁμως ἀναφέρει τὶς πρωτότυπες τουρκικὲς λέξεις, κάνει συνήθως λάθη. Θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ γίνουν οἱ παρακάτω διορθώσεις: cürük γρ. cürük, tacat γρ. takat, takim γρ. takim, hos γρ. hoş, bunar γρ. pınar καὶ haysiz γρ. hayırsız.

Κάνει χρῆσιν τῶν διαλυτικῶν σὲ θέσεις, ποὺ δὲν χρειάζονται, π.χ. *μῑδάν'*, οὕτως κ.ἀ.· ἂν τὰ χρησιμοποιεῖσά αὐτὰ φωνητικὰ σύμβολα, ἔπρεπε νὰ καθορίσει τὴν ἀξία τους στὴν εἰσαγωγή.

Τέλος, χρησιμοποιεῖ στὶς φράσεις ποὺ παραθέτει, γιὰ νὰ διασαφήσει τὰ λήμματα, λέξεις ἰδιωματικὲς, ποὺ δὲν τὶς βρίσκουμε στὴν ἀνάλογη θέση στὸ λεξιλόγιο, π.χ. *bānga*, κ.ἀ..

Θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ προσθέσουμε ὅτι γίνεται αἰσθητὴ ἡ ἔλλειψιν ἰδιωματικοῦ κειμένου καὶ πινάκων με βαπτιστικά, ἐπώνυμα, παρατσούκλια καὶ ἂν ἦταν δυνατό με τοπωνύμια.

Ἀνεξάρτητα πάντως ἀπ' τὶς λίγες τῆς ἀτέλειες, ἡ ἐργασία τοῦ κ. Παπαϊωάννου ἀποτελεῖ σίγουρα μιὰ πολὺτιμη συμβολὴ στὴ νεοελληνικὴ διαλεκτολογία καὶ ἡ συμπλήρωσή της με μιὰ γραμματικὴ, εἴτε ἀπὸ τὸν ἴδιο ἢ ἀπὸ κάποιον ἄλλο με ἀνάλογα προσόντα, θὰ προσφέρει πολλὰ στοὺς μελετητὲς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ ἰδιαίτερα τῶν ἰδιωμάτων της.

Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΖΙΤΖΙΑΗΣ

Christos C. Patsavos, The Unification of the Greeks under Makedonian Hegemony, (Ἡ συνένωσις τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἡγεμονίαν), 2nd edition, Athens-Greece 1973.

Πρὸ καιροῦ ἐκυκλοφόρησεν εἰς ἀγγλικὴν γλῶσσαν καὶ εἰς δευτέραν ἐκδοσιν ἡ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον μελέτη τοῦ Χρήστου Κ. Πατσαβοῦ. Ἡ πρώτη ἐκδοσις τοῦ ἔτους 1965 ἐξηντλήθη ἐντὸς μηνῶν. Οἱ λόγοι εἶναι δύο:

Πρῶτον, ὁ συγγραφεὺς, διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας καὶ καθηγητὴς τῆς ἀρχαίας ἱστορίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μαϊάμι τῆς Φλώριδας, διὰ τῆς ἀρθρογραφίας του ἐπὶ θεμάτων τῆς εἰδικότητός του εἰς ἑλληνικὰ καὶ ξένα περιοδικὰ περιοπῆς ἔχει γίνει εὐφώμως γνωστὸς εἰς τοὺς διεθνεῖς ἐπιστημονικοὺς κύκλους. Ἐπὶ πλέον, διὰ τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς του εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς υποθέσεως τῆς Κύπρου σταυροφορίαν, ἀπὸ τῆς πανεπιστημιακῆς ἑδρας, καθὼς καὶ διὰ διαλέξεων, διὰ τοῦ τύπου καὶ δι' ἀλληλογραφίας με σημαίνοντα πολιτικὰ πρόσωπα, ἐξεδήλωσε φλογερὰ φιελληνικὰ αἰσθήματα καὶ κατέστη γνωστότατος καὶ δημοφιλέστατος.

Δεύτερον, τὸ θέμα τῆς μελέτης. Πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὴν ἑλληνικὴν Μακεδονίαν μὲς εἶναι πάντοτε ἐπικαιρὸν καὶ πάντοτε φλόγον, κυρίως διὰ τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἄλλους Βαλκανικοὺς λαοὺς.

Ἔχει λεχθῆ, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀναφέρονται διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν διαπληκτιζόμενοι μεταξὺ τῶν κάτω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Τροίας. Πράγματι, ἡ διχόνοια ἦτο πάντοτε, ἐξακολουθεῖ δὲ δυστυχῶς νὰ εἶναι καὶ τώρα ὁ φοβερότερος ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ φιλοδοξία καὶ ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν Ἑλλήνων ἐπροκάλεσεν ἀτέρμονα ἔθνικην τραγωδίαν, ἡ ὁποία ἀμφιβάλλω ἂν ἡμπορῇ νὰ ἀντισταθμισθῇ με τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀθανάτου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀθῆναι, Κόρινθος, Σπάρτη, Θῆβαι, ἄλλαι πολλαὶ ἑλληνικαὶ πόλεις ἀπετέλεσαν κατὰ καιροὺς ἀνεξάρτητα ἀλληλομαχόμενα κρατίδια, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐπεδίωκε νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Ἡ γλῶσσα καὶ ἡ θρησκεία ἀπετέλουν τοὺς μόνους